RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

We are pleased to present the special
Rosh Hashonah message of the Lubavitcher
Rebbe - Nosei of our Yeshivah - Shlito

ב"ה, ימי הסליחות, ה׳תשכ"ח
ברוקלין, נ.י.

אל בני ובנות ישראל
אשר בכל מקום ומקום

ה׳ עליהם יחיו

שלום וברכה!

איינע פון די עיקר-ענינים פון ראש-השנה איז - ווי עס איז שוין מערערע מאל אונטערשטראכן געווארן - וואס דאס איז די צייט פון דער הכתרה ("קרוינונג") פון. דעם אויבערשטן, דעם מלך ישראל (קעניג פון די אידן) און מלך העולם (קעניג פון דער וועלט), וואס דאס איז פאר-בונדן מיט אונזער טיפער תפלה און פנימיות׳דיקער בקשה (געבעט): מלוך על העולם כולו - "זיי א קעניג אויף דער גאנצער וועלט!"

אזא געבעט מיינט - א פולשטענדיגע גרייטקייט צו שטעלן זיך אין א צושטאנד אין איינקלאנג מיט דער ג-טלעכער קרוינונג. דאס הייסט: אינגאנצן צו אונטערווארפן זיך און איבערגעבן זיך צום מלך; ביז אז די עצם מציאות פון דעם מענטשן און אלץ וואס ער האט איז נאר דעם מלך׳ס. דאס איז דער ענין פון קבלת עול מלכותו יתברך - "נעמען אויף זיך דעם יאך פון ג-טלעכער מלכות", וואס דריקט זיך אויס אין אלע איינצלהייטן פון טאג-טעגלעכן לעבן.

* * *

באמת איז יעדן טאג דארף זיין און איז דא דער ענין פון קבלת עול מלכות שמים, ובפרט ווען מיר זאגן קריאת-שמע. אבער עס איז פאראן א גרונט-אונטערשייד: אלע טאג איז דער ענין פון קבלת-עול דער אנהייב און דער אונטערליגענדער יסוד פאר דער אויפפירונג במשך פון דעם טאג, אז אלע זיינע ענינים זאלן געבויט ווערן אויף קבלת עול. אבער ראש השנה איז די צייט ווען קבלת עול מלכותו איז דער ענין און אינהאלט פון טאג, זי ווערט אנטפלעקט און נעמט דורך די גאנצע מציאות פונם מענטשן, אזוי אז ער ווערט אינגאנצן בטל צו ג-טלעכקייט.

כדי אז די קבלת עול זאל זיין א פולשטענדיקע און אן אמת׳ע - מוז דער מענש פריער מאכן א חשבון צדק (א ריכטיגן חשבון) פון זיין אויפ-פירונג ביז יעצט - מיט א טיפן געפיל פון חרטה און תשובה אויף די זאכן וואס האבן ניט געטויגט. און אן אמת׳ע תשובה וואשט אראפ דאס ניט גוטע און מאכט עם אהוב ונחמד קרוב וידיד (באליבט - באם אויבערשטן - און אויסגעצייכנט א קרוב און א פריינד), ער איז ראוי און עס איז זיכער אז דער אויבערשטער וועט אננעמען זיין הכתרה און ערפילן זיין בקשה פון מלוך על העולם כולו.

* * *

יעדע תקופה און יעדער ארט האבן זייערע ספעציעלע מעלות און ספעציעלע שוועריקייטן,

אין אונזער תקופה הערשט אין פארשידענע קרייזן א דראנג צו זעלבסטשטענדיקייט און אומאפהענגיקייט, ניט נאר אין מאטעריעלע הינזיכטן נאר אויך אין אידעאלאגישע: א דראנג פון ניט וועלן זיך אונטער-ווארפן צו דער איינגעשטעלטער ארדענונג, פון ניט אנערקענען זאכן איידער מען פארשטייט זיי פולשטענדיג מיטן אייגענעם שכל, אד"ג. דאס איז לכאורה א שטער צו דעם ענין פון קבלת עול.

באזונדערס אין אזוינע מדינות וועלכע זיינען נאך (פארהעלטניסמעסיג) יונג און זיינען אויפגעבויט געווארן אויף דעם גרונט פון און דורך אייגן-איניציאטיוו און ענערגיע, און וואו דער דאזיגער גייסט כאראקטעריזירט די גאנצע איינשטעלונג פונם פערזענלעכן און געזעלשאפטלעכן ארט לעבן - מאכט דאס נאך שווערער צו איינפאסן זיך אין די ראמען פון קבלת עול.

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

FREE RENDITION

By the Grace of G-d
In the Days of Selichoth,
5728. Brooklyn, N.Y.

To the Sons and Daughters of
Our People Israel, Everywhere
G-d bless you all!

Greeting and Blessing:

One of the main aspects of Rosh Hashana - as emphasized also on previous occasions - is that it is the time of the Coronation[1] of the Supreme Being, the King of Israel[2] and King of the Universe. This highlight of the day is linked[3] with our profound and inner[4] supplication: "O, reign Thou over all the Universe!"

Such a plea implies complete readiness to place oneself on a level consistant with the Divine Coronation. This means: complete sub-servience and submission to the King, to a degree where the very essence[5] of the individual and all his possessions are only the King's. This is the true concept of "Accepting the Yoke of G-d's Kingship,"[6] blessed be He, which expresses itself in every detail of the daily life.

* * *

As a matter of fact, there is an element of "Accepting the Yoke of the Reign of Heaven" every day, especially when reciting the Shema[7]. But there is a fundamental difference[8]: Every day the element of Kabbolas Ol ("Accepting the Yoke") initiates, and forms the underlying basis of, the daily conduct, so that all one's activities should be founded on Kabbolas Ol. But Rosh Hashana is the time when the acceptance of G-d's Kingship constitutes the essence and content of this day; it manifests itself and permeates the whole being of the individual, so that he becomes completely absorbed in G-dliness.

In order[9] that his Kabbolas Ol should be complete and genuine, a person must first make an honest appraisal of his past conduct, with a profound sense of contrition and teshuvah for any and all un-seemly deeds. True teshuvah cleanses away the no-good, and makes the person "beloved[10], cherished, kindred and intimate friend" of G-d, meriting that G-d will assuredly[11] accept his proffered coronation, and will accept his plea, "O, reign Thou over all the Universe."

* * *

Each era and each country has its advantages and difficulties.

In our era there prevails, in certain circles, a strong tendency to self-assertion and independence, not only in material spheres, but also in ideological; it is the tendency against subordination to existing norms, against accepting things which had not first been scrutinized and fully approved by one's own intellect, and so forth. This, at first glance, would appear to inhibit the acceptance of Kabbolas Ol.

Moreover, in certain countries which are comparatively young, and which have been built upon the foundation and by means of personal initiative and energy, and where the same spirit charac-terizes the individual and social life - this way of life makes

it still more difficult to adjust oneself to the pattern of Kabbolas Ol.

Yet, all the above notwithstanding, we have the undisputed rule[12] that G-d does not demand of any human being anything which is beyond his capacity. And since "Acceptance of His Kingship" is the essential content of Rosh Hashana (and the basis for all actions throughout the year), and this is valid for all times and places, it is certain that also in our time, and in the said countries, it is possible, and imperative, to attain complete acceptance of G-d's Kingship.

* * *

Actually, there is in this case also a special advantage[13] precisely in our time and in the said countries: A person not geared to complete independence at all times, but sometimes so and sometimes the reverse, even if he accepts something with Kabbolas Ol, it does not affect him fundamentaly, for it is nothing new to him to change his mind and alter his position. However, one who is not accustomed to subordinate himself, but is consistently independent in his thinking - should such a person come to the conviction that he must acknowledge a Supreme Authority, it permeates him deeply and fundamentally, and he finds the strength to reorientate himself completely and permanently.

And this finds expression not only in his feelings and reasoning, but also in his thinking, speaking and doing, down to the smallest detail. Indeed, inasmuch as the larger part of the day is filled with actions and verbal expressions, his submission to G-d's Kingship expresses itself primarily in his speech and deeds, in the fulfilment of the active Mitzvoth, and in all aspects of his daily conduct.

At the same time it brings him to a more earnest and energetic fulfilment of the Mitzva of "Love thy fellow as thyself,"[14] particularly in relation to accepting G-d's Kingship: To induce one more Jew, and many Jews[15], to likewise accept His Kingship, and that in their case, too, this should not remain in the domain of the intellect and emotion, but should also be actively expressed in thought, speech, and deed, in the day-to-day life.

* * *

May the Acceptance of the Yoke of G-d's Kingship bring about the immediate fulfilment of our plea: "Accept our prayer with mercy and grace," and may Our Father Our King grant each and everyone within the community of Israel a good and sweet year in every respect, "out of His full, open, holy, and ample Hand."

With the blessing of

Kesivo vachasimo toivo

/Signed: Menachem Schneerson/

ניט קוקנדיג אויף דעם אלעם, האבן מיר דאך דעם כלל, אז דער אויבערשטער פאדערט ניט פון א מענטשן זאכן וואס זיינען איבער זיינע כוחות. איז וויבאלד אז קבלת עול מלכותו יתברך איז דער איגערלעכער אינהאלט פון ראש השנה (און דער גרונט פאר אלע מעשים פון א גאנץ יאר) און דאס איז גילטיג פאר אלע צייטן און ערטער, איז דאך זיכער, אז אויך אין אונזערע צייטן און אין די דערמאנטע מדינות איז מעגלעך און מען מוז צוקומען צו א פול-שטענדיגער קבלת עול מלכותו.

אין דער אמת'ן איז אויך דא אספעציעלע מעלה אין דעם - דוקא אין אונזער צייט און אין די דערמאנטע מדינות: א מענטש וואס איז ניט איינגעשטעלט אויסשליסלעך אויף זעלבסטשטענדיקייט, נאר אמאל אזוי און אמאל - פארקערט, איז ווען ער נעמט אן אן ענין פון קבלת עול, איז דאס בא אים ניט אזוי גרינטלעך אפגעלעגט, ווארום עס איז בא אים קיין נייעס ניט חרטה צו האבן און צו בייטן זיין שטעלונג. דאגעגן אבער אזא וואס איז ניט געוואוינט צו אונטערווארפן זיך און איז אומאפהענגיק אין זיין געדאנקן-גאנג, איז ווען ער קומט צו דער איבערצייגונג אז ער מוז אנערקענען א העכערע אויטאריטעט, נעמט עס אים דודך טיפער און גרינטלעכער, און ער געפינט די שטארקייט צו איבערשטעלן זיך אינגאנצן און אויף שטענדיג,

און דאס דריקט זיך אויס בא אים ניט נאר אין געפיל און פארשטאנד, נאר אויך אין זיין מחשבה, דיבור און מעשה (טראכטן, רייד און טאט), ביז צום קלענסטן פרט. ואדרבה, וויבאלד אז דער גרעסטער טייל פון טאג איז אנגעפילט מיט מעשים און דיבורים, דריקט זיך דער קבלת עול מלכותו אויס בעיקר אין זיין ריידן און טאן, אין דעם קיום פון די מצוות מעשיות אין אין אלע פרטים פון זיין טאג-טעגלעכן אויפפירונג.

גלייכצייטיג ברענגט עס אים צו א מער ערנסטן און ענערגישן מקיים זיין די מצוה פון ואהבת לרעך כמוך, ספעציעל בנוגע קבלת עול מלכותו יתברך: צו ווירקן אויף א ייוי'טן אידן, אויף מערערע אידן אז זיי זאלן מקבל זיין עול מלכותו און אז אויך בא זיי זאל עס ניט בלייבן בלויז אין שכל און געפיל, נאר זאל זיך אויך אויסדריקן אין מחשבה, דיבור און מעשה אין טאג-טעגלעכן לעבן.

* * *

ויהי רצון אז די קבלת עול מלכותו יתברך זאל גלייך ברייגגן דעם קבל ברחמים וברצון את תפילתנו (אננעמען מיט רחמים און ווילינג אונזערע תפילות) און אבינו מלכנו זאל געבן יעדן איינעם און איינע, בתוך כלל ישראל, א שנה טובה ומתוקה אין אלע הינזיכטן, בטוב הנראה והנגלה - מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה.

בברכת כתיבה וחתימה טובה

1) עיקר ענינים פון ראש השנה..הכתרה: כדמוכח מהבקשה בכל תפלות ר"ה (משא"כ זכרונות ושופרות) מלוך על העולם, והחתימה (וכן בקידוש) מלך על כל הארץ. ובפירש"י (במחזור וויטרי) דאומרים המלך הקדוש (וגם בערבית) לפי שאמר הקב"ה המליכוני עליכם בר"ה כדכתיב אני ה"א וסמיך לי' בחודש הז'. ולכן גם חק"ש שהיא מצות היום "הענין הראשון" שבזה הוא ש"אנו ממליכין עלינו את הבורא" (רס"ג. הובא באבודרהם). וראה סי' הארזי"ל, פע"ח וכו' בענין ר"ה. 2) מלך ישראל: וכנ"ל שתמליכוני עליכם, ועל ידם (ותפלתם מלוך על העולם כולו) מלך העולם (עיין לקו"ת דברים מא, ד. נו, ג. ועוד). 3) דאס איז פארבונדן מיט אונזער..בקשה: להעיר גם מר"ה (טז, א): אמרו לפני מלכיות כדי שתמליכוני עליכם. לקו"ת דברים נו, ג. ובכ"מ. טיפער..פנימיו. דיקער: 4) כמבואר בכ"מ בענין שה"מ ממעמקים גו' ובענין בקשו פני גו' - ושייכותם לר"ה (ולפני' ולאחרי'). 5) די עצם מציאות..דעם מלך'ס: ועפ"ז מובנים כמה מדיני המלך (עיין רמב"ם הל' מלכים (פ"ג ה"ח - פ"ד). ושם (פ"ג, ה"ו): לבו הוא לב כל קהל ישראל. וברש"י חוקת (כא, כא) והוא מתנחומא: הנשיא הוא הכל. ראה לקו"ש ח"ד ע' 1050. 6) אלע איינצלהייטן: להעיר מרמ"א ושו"ע רבנו הזקן חאו"ח ר"ס א': אין ישיבת האדם כו'. 7) ובפרט..שמע: ברכות רפ"ב. וראה טושו"ע או"ח ר"ס סא. 8) אגרונט-אונטערשיד: עיין ד"ה עלה, תרצ"ט ס"ב. סד"ה שופר של, תש"ב. ובכ"מ. תניא רפמ"א. כדי..אן אמת'ע..חשובה: 9) ראה רד"ה שה"מ ממעמקים, תש"ג; סד"ה טו"ט תש"ג. ועוד. אהוב ונחמד קרוב וידיד: 10) רמב"ם הל' תשובה פ"ז, ה"ו. ועיין שם ה"ז דחשיב ג"כ ד' ענינים. ואכ"מ. עס איז זיכער: 11) ברמב"ם שם: צועק ונענה מיד שנאמר והי' טרם יקראו ואני אענה. דעם כלל: 12) איני מבקש אלא לפי כחן (תנחומא נשא יא. במדב"ר פי"ב, ג). ולהעיר ג"כ מע"ז (ג,א) אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו. וסברא היא. ראה רמב"ם הל' תשובה רפ"ה. א ספעציעלע מעלה: 13) להעיר מביצה (כה, ב) מפני כו' עזין (בחדא"ג שם). ב"מ (פד, א) חילך לאורייתא. מער..כמוך: 14) ע"ד משנ"ח באגה"ק ר"ס יב. אויף מערערע אידן: 15) שהרי השפעה וקיום עוד נפש אחת מישראל - ה"ז השפעה וקיום עוד עולם מלא (סנה' פ"ד, מ"ה), ובזח"א (רח, סע"ב): כל מאן דקיים נפשא בעלמא זכי לי' חיים.